

Socialförsäkringsutskottets betänkande

1980/81:5

om sjukpenning till gravida kvinnor

Motionerna

I motion 1979/80:417 av Bonnie Bernström (fp) och Margareta Gard (m) hemställs att riksdagen anhåller att regeringen snarast lägger fram förslag till ändringar i lagen om allmän försäkring som syftar till

1. att arbetsförhindrande komplikationer i samband med graviditet skall medge rätt till sjukpenning,
2. att sjukpenning skall kunna utbetalas i förebyggande syfte för att förhindra fosterskador och hotande missfall.

I motion 1979/80:622 av Arne Andersson i Falun m. fl. (c) hemställs att riksdagen hos regeringen begär förslag om ändring i lagen om allmän försäkring, innebärande att havandeskapspenning skall kunna utges närhelst under havandeskapstiden som kvinna efter ordination av läkare avhåller sig från arbete på grund av graviditetsbesvär som kan vara till fara för den havande eller fostret.

I motion 1979/80:1177 av Anna-Greta Skantz (s) hemställs att riksdagen hos regeringen begär att bestämmelserna i lagen om allmän försäkring ses över så att tveksamhet inte behöver uppstå vid bedömningen av rätten till sjukpenning i samband med graviditetsbesvär.

Utskottet har inhämtat yttranden över motionerna från riksförsäkringsverket och Försäkringskassförbundet. Till förbundet har i sin tur inkommit yttranden från de allmänna försäkringskassorna i Stockholms, Uppsala, Södermanlands, Östergötlands, Kronobergs och Kalmar län, Bohusläns allmänna försäkringskassa, Värmlands, Kopparbergs och Gävleborgs läns allmänna försäkringskassor och Malmö allmänna försäkringskassa.

Gällande bestämmelser

Sjukpenning utgår vid sjukdom som sätter ned arbetsförmågan med minst hälften. Vid fullständig nedsättning av arbetsförmågan utges hel sjukpenning och i annat fall halv sjukpenning. Hel sjukpenning utgör för dag räknat 90 % av den fastställda sjukpenninggrundande inkomsten, delad med 365.

Kvinnlig arbetstagare som på grund av havandeskap inte kan utföra fysiskt påfrestande arbetsuppgifter har rätt att bli omplacerad till ett mindre ansträngande arbete med bibehållna anställningsförmåner. Detta gäller dock endast fr. o. m. den sextionde dagen före den beräknade tidpunkten för barnets födelse. Den som inte kan omplaceras kan i stället få ledighet med

ersättning från försäkringskassan, *havandeskapspenning*. Ersättningen, som beräknas på samma sätt som sjukpenning, kan då utgå tidigast fr. o. m. den sextionde dagen och längst t. o. m. den elfte dagen före den beräknade tidpunkten för barnets födelse.

Föräldrapenning i samband med barns födelse kan tas ut av kvinnlig försäkrad fr. o. m. den sextionde dagen före den beräknade tidpunkten för barnets födelse.

Remissyttrandena

Riksförsäkringsverket hänvisar i sitt yttrande inledningsvis bl. a. till det sjukdomsbegrepp som definierades i förarbetena till lagen om allmän sjukförsäkring (SOU 1944:15). I betänkandet som låg till grund för lagstiftningen uttalades bl. a. att såsom sjukdom torde kunna betecknas varje onormalt kropps- eller själstillstånd som inte sammanhänger med den normala livsprocessen. Vidare uttalades att de störningar och fysiologiska förändringar som sammanhänger med det naturliga åldrandet eller med havandeskap och barnsbörd tydligen inte är att betrakta som sjukdomar, eftersom de står i samband med den normala livsprocessen.

Verket anför vidare att den praxis som har utvecklats under lång tid har anslutit väl till dessa förarbetsuttalanden. Trots detta kan det enligt verket i många fall vara svårt både för lekmän och för läkare att avgöra vad som skall anses vara sådan sjukdom som kan ge rätt till sjukpenning.

Verket fortsätter:

Graviditet är ett naturligt tillstånd som sammanhänger med den normala livsprocessen. Därför kan inte enbart det förhållandet att en kvinna väntar barn vara tillräckligt för att sjukpenning skall kunna utges enligt gällande regler. För att detta skall vara möjligt förutsätts att kvinnan har besvär eller komplikationer som inte betingas av ett normalt graviditetsförlopp. Det ligger i hög grad i läkarens ansvar att bedöma när det är befogat att kvinnan avhåller sig från förvärvsarbete. Denna bedömning kan naturligtvis variera från läkare till läkare. Även de blivande mödrarnas uppfattning om behovet av att avhålla sig från arbete varierar. Detta är förhållanden som kan bidra till att man ibland uppfattar tillämpningen hos försäkringskassorna som oenhetlig.

Riksförsäkringsverket har i sin tur inhämtat yttrande från socialstyrelsen över vissa frågor som rör sjukdom och förebyggande åtgärder vid graviditet. Socialstyrelsen anförde i yttrandet bl. a. följande:

Enligt socialstyrelsens bedömning torde principiell enighet råda i landet beträffande den medicinska bedömningen av de tillstånd under graviditet, som bör föranleda läkares rekommendation till kvinnan att av hälsoskäl avhålla sig från arbete.

I den mån sådana tillstånd kan betraktas som sjukdom hos kvinnan eller som ett onormalt (sjukligt) graviditetsförlopp torde sjukförsäkringskassorna ej ha några svårigheter i sin bedömning.

I den mån sådana tillstånd ej kan betraktas som sjukdom hos kvinnan men där graviditeten innebär en situation med påtaglig belastning av eller hot mot kvinnans eller barnets hälsa kan konsekvenserna ofta mildras eller helt undgås om kvinnan avhåller sig från arbete. Exempel på sådana extraordinära situationer kan vara, beträffande graviditeten som sådan, tvillinggraviditet och beträffande mammas yttre miljö, risk för röda hund under tidig graviditet med åtföljande betydande risk för grav fosterskada.

Socialstyrelsen anförde vidare att den medicinska bedömningen oftast inte är något problem medan försäkringskassorna uppenbarligen har svårigheter vid bedömningen av rätten till sjukpenning i dessa fall. Om det inte genom praxis går att acceptera sjukskrivning under graviditet p. g. a. nämnda extraordinära situationer bör enligt socialstyrelsen en lagändring komma till stånd, eventuellt genom att rätten till havandeskapspenning utvidgas till att omfatta även dessa fall.

Riksförsäkringsverket uppger att verket, med utgångspunkt i socialstyrelsens svar, har behandlat frågan om rätten till sjukpenning under graviditet vid konferenser under mars-april 1980 med förtroendeläkare och tjänstemän hos försäkringskassorna. Verket framhåller att det vid konferenserna bl. a. har uppmärksamats de framsteg som det senaste decenniet har gjorts på det perinatalmedicinska området och att dessa har förändrat synsättet på och behandlingen av de sjukdomstillstånd som kan förekomma i samband med graviditet.

Riksförsäkringsverket anför att det av socialstyrelsens yttrande framgår att det också i vissa fall när sjukdomstillstånd inte föreligger är medicinskt motiverat att kvinnan avstår från förvärsarbete för att vila, bl. a. vid tvillinggraviditet. I dessa fall – då sjukdom inte hindrar kvinnan från att arbeta – kan enligt verket sjukpenning inte utges.

Verket framhåller i sitt yttrande att det kan förekomma fall där varken sjukpenning, havandeskapspenning eller föräldrapenning kan utges, trots att det är medicinskt motiverat att kvinnan avhåller sig från förvärsarbete under graviditeten. Värdet av förebyggande åtgärder, som bl. a. beskrivs i socialstyrelsens yttrande, torde enligt verkets mening vara odiskutabelt från medicinsk synpunkt. Verket anser därför att det måste anses mycket angeläget att lösa frågan om den ekonomiska kompensationen för de kvinnor som av förebyggande skäl måste avhålla sig från förvärsarbete.

Såvitt gäller förslagen i motionerna vill riksförsäkringsverket inte förorda att man genom lagändring utvidgar det sjukdomsbegrepp som gäller i dag. En framkomlig väg för att lösa frågan om kompensation för inkomstbortfall vid förebyggande åtgärder kan enligt verket vara att komplettera bestämmelserna om havandeskapspenning, bl. a. eftersom denna ersättning utges vid inkomstbortfall på grund av förhållanden som kan jämföras med förebyggande vård. Verket pekar i sitt yttrande på en rad frågor som enligt verkets mening måste övervägas närmare innan det finns underlag för beslut om förändring i försäkringssystemet. Så bör t. ex. undersökas i vilka fall det

är motiverat av medicinska skäl med uppehåll i förvärvsarbetet, i vilken utsträckning och på vad sätt inkomstbortfall skall täckas och om arbetsgivares skyldighet att omplacera till annat arbete skall utvidgas. Verket erinrar också om att det inom arbetarskyddsstyrelsen pågår arbete med att utforma föreskrifter som i vissa hänseenden avser att minska risken för fosterskador p. g. a. blivande förälders arbetsmiljö.

Verket anför slutligen att det enligt verkets mening finns anledning att närmare utreda de i motionerna behandlade frågorna, i den mån de inte har kunnat lösas i tillämpningen.

Försäkringskasseförbundet anför att motionärerna berör två olika problemområden, nämligen dels kvinnas rätt till sjukpenning i samband med graviditetsbesvär, dels rätten till ersättning när det av förebyggande skäl bedöms nödvändigt att hon avhåller sig från arbete.

När det gäller rätten till sjukpenning för graviditetsbesvär så torde det enligt förbundet finnas utrymme för ersättning inom ramen för nuvarande lagstiftning då det i de flesta fallen är fråga om vedertagna sjukdomstillstånd som högt blodtryck, blödningar m. m. Förbundet framhåller att vad som vållar problem i det här sammanhanget är att läkarna på intygen i många fall undviker att ange en sjukdomsdiagnos. Enligt förbundets mening bör läkarna få information om att de alltid skall ange specificerad diagnos. Detta skulle underlätta försäkringskassornas bedömning av rätten till sjukpenning.

I yttrandet anges att det i stor utsträckning förekommer att gravida kvinnor råds att under längre eller kortare tid avhålla sig från arbete, t. ex. för att undvika missfall eller smitta. Förbundet pekar på att det inte finns något stöd i lagen för att sjukskriva gravida kvinnor i förebyggande syfte. Enligt förbundet är det angeläget att kvinnor får möjlighet att stanna hemma i sådana fall utan inkomstbortfall. Förbundet, som anser att alla kassor bör bedöma dessa ärenden lika, tillstyrker motionerna och förordar att frågan utreds.

Tidigare behandling

Vid riksmötet 1978/79 behandlade utskottet i betänkande SfU 1978/79:24 ett motionsyrkande om att bl. a. gravida kvinnor med flerbörd som riskerar att föda sina barn för tidigt skulle få rätt till sjukpenning vid behandling i öppen vård. I motionen angavs att det synes råda tveksamhet om sådan behandling skall betraktas som förebyggande vård eller utgöra grund för utbetalning av sjukpenning på samma sätt som då vederbörande är intagen på sjukhus för att motverka för tidig födsel.

Utskottet pekade på att bestämmelserna om havandeskapspenning kunde antas få särskild betydelse för sådana kvinnor med flerbörd som riskerar att föda barnen för tidigt. För sådana gravida kvinnor som inte är berättigade till havandeskapspenning får försäkringskassan enligt utskottet liksom hittills

bedöma från fall till fall om graviditeten som sådan innebär ett sjukdomstillstånd och skall berättiga till sjukpenning. Frågan kunde nämligen, som utskottet tidigare uttalat (SfU 1975/76:1), inte ses isolerad från andra åtgärder i syfte att förebygga sjukdomar. I det sammanhanget erinrade utskottet om att hälso- och sjukvårdsutredningen enligt sina direktiv skulle beakta hälso- och sjukvårdens samband med den allmänna sjukförsäkringen och att socialpolitiska samordningsutredningen skulle se över sjukdomsbegreppet. Innan resultatet av dessa utredningars arbete och den i propositionen aviserade uppföljningen av havandeskapspenningen förelåg var utskottet inte berett att föreslå en generell rätt till sjukpenning – eller havandeskapspenning – i enlighet med vad som yrkats i motionen. På förslag av utskottet avtog riksdagen motionsyrkandet (rskr 1978/79:386).

Utskottet

Som inledningsvis nämnts är en förutsättning för att sjukpenning skall utgå att sjukdom förorsakar nedsättning av arbetsförmågan med minst hälften. Förvärvsarbetande gravida kvinnor med fysiskt påfrestande arbetsuppgifter kan – om omplacering till ett mindre ansträngande arbete inte kan ske – få rätt till ledighet med inkomstersättning, havandeskapspenning, som motsvarar den försäkrades sjukpenning. Havandeskapspenningen, liksom föräldrapenningen i samband med barns födelse, kan dock utgå tidigast fr. o. m. den sextionde dagen före den beräknade tidpunkten för barnets födelse.

I motionerna tas i huvudsak upp två problem som rör rätt till ersättning vid graviditet. Det ena problemet gäller bedömningen av vilka besvär och komplikationer under graviditet som kan ge rätt till sjukpenning och den andra frågan avser rätten till ersättning då gravid kvinna av förebyggande skäl bedöms böra avstå från förvärvsarbete.

I motion 1979/80:417 av Bonnie Bernström och Margareta Gard behandlas båda dessa problemområden. Motionärerna anför att det förekommer skillnader mellan olika försäkringskassor i deras bedömning av rätt till sjukpenning i samband med komplikationer under graviditet. Vissa kassor uppges inte godta komplikationer som grund för sjukpenning vilket enligt motionärerna betyder att tröttande illamående och kräkningar under graviditetens tidiga skede inte ens är likvärdiga med t. ex. en lättare sommarsjuka. Motionärerna pekar i sammanhanget bl. a. på de uttalanden om sjukdomsbegreppet som gjordes i förarbetena till lagen om allmän sjukförsäkring och som har redogjorts för ovan i samband med riksförsäkringsverkets remissyttrande. Dessutom åberopas en dom av den 31 oktober 1978 av försäkringsdomstolen (numera försäkringsöverdomstolen) där domstolen inte funnit skäl att ändra riksförsäkringsverkets beslut att inte medge sjukpenning till en gravid kvinna som enligt läkarintyg varit sjukskriven på grund av trötthet i samband med graviditeten. – I motionen

anförs vidare att det inte finns något stöd i lag för att sjukskriva förvärsarbetande gravida kvinnor i förebyggande syfte. Som exempel nämner motionärerna risken för smitta av röda hund, något som kan medföra fosterskador och förorsaka samhället större kostnader än utbetald sjukpenning under smittorisken. – Motionärerna begär förslag till lagändringar som syftar till att arbetsförhindrande komplikationer i samband med graviditet skall ge rätt till sjukpenning och att sjukpenning skall kunna utbetalas i förebyggande syfte för att förhindra fosterskador och hotande missfall.

Motionärerna i motion 1979/80:622, Arne Andersson i Falun m. fl., anser det angeläget att gravida kvinnor som tillråds att avhålla sig från arbete längre eller kortare tid för att minska riskerna för komplikationer får rätt till ersättning för inkomstbortfall. Denna ersättning bör enligt motionärerna utgå i form av havandeskapspenning och kunna utges närhelst under graviditeten som kvinnan efter ordination av läkare avhåller sig från arbete på grund av graviditetsbesvär som kan vara till fara för henne eller fostret. Motionärerna begär ett förslag till lagändring av denna innebörd.

Liknande synpunkter framförs av Anna-Greta Skantz i motion 1979/80:1177, dock att ersättningen för inkomstbortfallet enligt motionen bör utgå i form av sjukpenning. Motionären vänder sig också mot att bedömningen av rätten till sjukpenning inte är lika i alla delar av landet. Om den behandlande läkaren bedömer att föreskrivet sängläge kan intas i hemmet utgår enligt motionären inte någon sjukpenning. Om patienten i stället läggs in på sjukhus för vila anses detta, anför motionären, vara ett normalt skäl för att sjukpenning skall utges. Motionären menar att sådana olikheter i bedömningen inte kan accepteras när grunden för den nedsatta arbetsförmågan är densamma. I motionen begärs därför en översyn av gällande bestämmelser så att tveksamhet inte behöver uppstå vid bedömningen av rätten till sjukpenning i samband med graviditetsbesvär.

Av den i motion 1979/80:417 återopade domen (dnr 381/78) framgår bl. a. följande. En gravid kvinna sjukanmälde sig och var enligt läkarintyg sjukskriven med hel arbetsförmåga på grund av trötthet i samband med graviditeten. I ett yttrande anförde den aktuella försäkringskassans förtroendeläkare, som tagit del av kopia av journalanteckning förd vid mödrahjälssovården, att medicinskt status för den gravida kvinnan var fullständigt normalt och att det således inte fanns någon medicinsk orsak till trötthet. Försäkringskassans beslut att inte utge sjukpenning överklagades. Riksförsäkringsverket fann därvid att kvinnans arbetsförmåga inte på grund av sjukdom varit nedsatt med minst hälften och att hon därför inte var berättigad till sjukpenning. Verkets beslut ändrades inte av domstolen.

När det gäller frågan om vad som skall anses vara sådan sjukdom som kan ge rätt till sjukpenning anför riksförsäkringsverket i sitt remissyttrande över de föreliggande motionerna bl. a. att detta i många fall kan vara svårt att avgöra. För att sjukpenning skall kunna utges vid havandeskap krävs enligt

verket att kvinnan har besvär eller komplikationer som inte betingas av ett normalt graviditetsförlopp. Verket menar att en bidragande orsak till att tillämpningen hos försäkringskassorna kan uppfattas som oenhetlig är att bedömningen av när det är befogat att en gravid kvinna avhåller sig från förvärsarbete varierar från läkare till läkare och mellan olika kvinnor. I remissyttrandet framhålls att begreppet sjukdom även när det gäller gravida kvinnor måste tillämpas med hänsyn till dagens kunskap om vad som är vetenskap och beprövad erfarenhet i fråga om sjukdomstillstånd. Försäkringskassaförbundet anför i sitt yttrande att problemet i det här sammanhanget ofta är att läkarna i många fall undviker att ange en specificerad sjukdomsdiagnos på sina intyg.

Utskottet har vid behandlingen av ett motionsyrkande om rätt till sjukpenning för gravida kvinnor med flerbörd som behandlas i öppen vård erinrat om (SfU 1978/79:24) att hälso- och sjukvårdsutredningen, HSU, enligt sina direktiv skulle beakta hälso- och sjukvårdens samband med den allmänna sjukförsäkringen och att socialpolitiska samordningsutredningen skulle se över sjukdomsbegreppet. I sitt betänkande (SOU 1979:78) Mål och medel för hälso- och sjukvården – Förslag till hälso- och sjukvårdslag belyser HSU bl. a. föränderligheten i begreppen hälsa och sjukdom liksom olika tolkningar av dessa begrepp. En slutsats blir enligt HSU att en gång för alla gällande definitioner inte kan ges. Tolkningen av begreppet sjukdom förutsätter HSU även i framtiden kunna vara baserad på en objektiv eller en subjektiv bedömning. Enligt utredningen måste nästan alltid vid bedömningen beaktas såväl medicinska som sociala och psykologiska faktorer, och utredningen anser det viktigt att beakta att sjukdomsbegreppet har detta sammansatta innehåll. Det är dock, anför HSU, angeläget att motverka en alltför vid tolkning av sjukdomsbegreppet. Till grund för en sjukförklaring bör enligt HSU i det stora flertalet fall ligga en medicinskt påvisbar sjukdom eller en kombination av medicinska och andra bedömningar. HSU:s betänkande är f. n. föremål för remissbehandling. – Socialpolitiska samordningsutredningen framhåller i sitt betänkande (SOU 1979:94) En allmän socialförsäkring att den principmodell för en sådan försäkring som föreslås i betänkandet inte innehåller någon fullständig beskrivning av reglerna i det framtida bidragssystemet. Bl. a. sjukdomsbegreppet hör enligt utredningen till de frågor som kan behöva utredas närmare. Utredningens förslag och remissyttrandena däröver är f. n. föremål för beredning inom regeringskansliet.

Enligt utskottets mening måste frågan om vad som skall anses vara sådan sjukdom som kan ge rätt till sjukpenning liksom hittills prövas av försäkringskassan från fall till fall. Sjukdomsbegreppet som sådant är som framgår ovan föremål för överväganden. Utskottet förutsätter att riks-försäkringsverket även fortsättningsvis följer tillämpningen på området och verkar för att denna blir enhetlig. Någon riksdagens åtgärd med anledning av yrkande I i motion 1979/80:417 är med hänsyn till det anförda enligt

utskottets uppfattning inte påkallad.

Såvitt gäller frågan om ekonomisk kompensation för gravida kvinnor som av förebyggande skäl måste avstå från förvärsarbete längre eller kortare tid under graviditeten anser såväl riksförsäkringsverket som Försäkringskassaförbundet i sina remissyttranden att det är angeläget att denna fråga får sin lösning. I yttrandena förordas en närmare utredning av frågan. Verket pekar i detta sammanhang på att en framkomlig väg för att lösa frågan kan vara att komplettera bestämmelserna om havandeskapspenning.

I det ovan nämnda betänkandet SfU 1978/79:24 hänvisade utskottet också till att de den 1 januari 1980 införda bestämmelserna om havandeskapspenning enligt den aktuella propositionen skulle bli föremål för uppföljning. Utskottet kan i detta sammanhang erinra om att utskottet i våras (SfU 1979/80:11) behandlade ett motionsyrkande om havandeskapspenning till hemarbetande, varvid utskottet ansåg att det fick ankomma på den då aviserade utredningen om översyn av föräldraförsäkringen att beakta de synpunkter som framförts i motionen. En särskild utredare har numera tillkallats för att göra den nämnda översynen (dir. 1980:53). Enligt direktiven skall utredaren utvärdera och se över reglerna för rätt till ledighet för vård av barn samt ersättningsreglerna inom föräldraförsäkringen och för havandeskapspenning.

Av det ovan anförda framgår att gravida kvinnor som av förebyggande skäl och utan att sjukdomstillstånd föreligger måste avstå från förvärsarbete längre eller kortare tid under graviditeten i regel inte kan få ersättning för inkomstbortfallet. Havandeskapspenning kan under vissa bestämda förutsättningar utges tidigast fr. o. m. den sextionde dagen före den beräknade tidpunkten för barnets födelse. Är kvinnan inte berättigad till havandeskapspenning kan inkomstbortfallet täckas genom att kvinnan tar ut en del av sin föräldrapenning. Denna ersättning kan emellertid uppbäras tidigast fr. o. m. samma tidpunkt som havandeskapspenningen.

Utskottet delar remissinstansernas uppfattning att det finns skäl att närmare utreda frågan om kompensation för inkomstbortfall för gravida kvinnor som av förebyggande skäl måste avstå från förvärsarbete och där sjukdomstillstånd inte föreligger. En sådan utredning bör enligt utskottets mening behandla bl. a. de frågor som framförs avslutningsvis i riksförsäkringsverkets remissyttrande, såsom att klarlägga i vilka fall det är motiverat av medicinska skäl med uppehåll i förvärsarbetet, i vilken utsträckning och på vad sätt inkomstbortfall skall täckas och om arbetsgivares skyldighet att omplacera till annat arbete skall utvidgas. Utredningen bör också klarlägga i vilka fall det nu kan förekomma oenhetligheter i bedömningen av rätt till ersättning vid förebyggande åtgärder i samband med graviditet. Utredningen bör pröva om problemet kan lösas genom en komplettering av bestämmelserna om havandeskapspenning på sätt verket har anfört eller om frågan bör lösas på annat sätt, t. ex. inom föräldraförsäkringens ram. Förslag till lösningar bör ta sikte på att få enhetlighet i bedömningen.

Vad utskottet anfört bör med anledning av motionerna 1979/80:622 och 1979/80:1177 samt yrkande 2 i motion 1979/80:417 ges regeringen till känna.

Hemställan

Utskottet hemställer

att riksdagen

1. beträffande sjukpenning vid graviditetsbesvär avslår motion 1979/80:417 yrkande 1,
2. beträffande ersättning vid förebyggande åtgärder med anledning av motionerna 1979/80:417 yrkande 2, 1979/80:622 och 1979/80:1177 som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört.

Stockholm den 9 oktober 1980

På socialförsäkringsutskottets vägnar

SVEN ASPLING

Närvarande: Sven Aspling (s), Nils Carlshamre (m), Margareta Andrén (fp), Doris Håvik (s), Börje Nilsson (s), Gösta Andersson (c), Ralf Lindström (s), Gullan Lindblad (m), Lars-Åke Larsson (s), Elis Andersson (c), Martin Segerstedt (s), Arne Lindberg (c), Siri Häggmark (m), Arne Andersson i Falun (c) och Nils-Olof Gustafsson (s).

